

Tiidens Korthed, Dødens Bished,

Betragtet,

til

Hidste Hørgelige Hre = Hinde,

Over

Den i Livet Dydige

nu i Døden Salige Madame,

M^{AD.} Ulida Blix,

né de Kramer,

Der

efter Sielens salige Indtog i Himmelen, som skeede

Løvedag den 12de October, bliver,

Hvad den Jordiske Deel angaaer, Standesmæssig nedfadt

i Bergens Nye-Kirke den 18de ejusdem 1765.

Efter forlangende indsendt,

af den,

som Sorge-Huusset inderlig

CondoLerer.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majestæts privilegered Bogtrykker, Christoph Rothert.

U-dødelige Mand! kand det fornøye dig?
 Som af Opløsning veed og er Forgiengeligt;
 Du svæver i en Kreds, hvor Siinet intet stuer
 Talt det, som Du seer; Thi Alt omgierdet er
 Med Endelighed og med Undergange truer,
 At til sit Intet hvert et Enkelt tiler fær:
 Det Deyligste er som en Skygge,
 Det Stærkeste saa snart kand rygge.

Nu glimter Solen frem paa Lykkens Firmament,
 Men ey saasnart begyndt, før Skinnet bliver endt.
 Hvor blev da Glæden af, den til sit Intet hastet,
 Ogsaa med alle Ting: O Ubestandighed!
 Nu en Ophøyet snart i Støvet's Ringhed kastet;
 Nu en i stille Roe omringet med U-Fred;
 Nu en i Glæde=fulde Gange,
 Men strax igien en Sorrigs Fange.

Nu en Lyksalig Siel at nyde Eddheds Strom,
 Men atter bliver all dens Løb kun som en Drom
 Den smaget nyeligen, hvad Livets Roe kand stienke;
 Men see! hvor blev det af som var Behageligt?
 Det til sit Intet gik forend Den kunde tænke,
 Og Dyet dunkelt blev, det mistede sit Sigt
 Af Glæde, og fik intet nyde
 Af det, som meere kunde fryde.

Her saae den hvad det var som kaldtes Lykkens Aae,
 En Strom, som løb kun til sit Intet == Nørdheds Braae.
 Min Mand! kand Du vel da i dette Dig fornøye?
 Som til u=endeligt en Evighed er skabt;
 Mon' Du ey meere seer med Dit oplyste Dye:
 End det, hvis korte Lyst gjør Syndere fortabt:
 Kand Ting i Tiiden Dig indtage?
 Og Tiid i sin Indskrenkning smage.

Strek Tanken længere og over Tiiden see
 Ind i u=endeligt af Glæde eller Dee;
 Tænk paa Belønninger de Saliggjordte nyde,
 Og den Glendighed for frække Syndere,
 Hvis Frelse aldrig meere for Demnem kand frembryde,
 Saalænge GUD er i sin Herlighed at see,
 Hvis Majestetisk Glands optender
 Utvalgtes Lys, der sig ey ender.

Her lærer Du hvad Tid og Alt i Tiden er,
En Evighed selv om dens Korthed Bidne bær;
Den flyver hastigen med u-formerkte Binger,
Imens Du nebner Tid, En Deel da løber bort;
Den selv forkorter sig, naar i sit Løb den svinger
Sig af Indskrenkninger til Evighedens Port:
Den i Begyndelse sig ender,
Og til u=endeligt henvender.

O lille Ord! Min Gud! hvormeget vigtigen,
O Tid! som bringer Os til Evigheden hen:
Vi tænker ey paa Tid, førend den Alt er omme,
Og vores. Nu er ende, paa sidste Trim Vi staar:
Kand det ey lære Dig at agte paa de Tomme?
Som hvert et Øjeblik mon' true dem der gaar
I Sikkerhed og ey vil tænke
At rives løs fra Kiødets Lenke.

See den U-vished da, som Tiden sætter i,
At den med sine Ting saa hastig gaar forbie:
I Dag kand livets Sol med glædens Straaler funkle,
Men inden Aftenen alt være dalet ned,
Og lutter Sortheds Mørk det klare Lys fordunkle,
Der med sin Følhed plat forstyrrer Livets Fred;
At naar en best sig vil fornøye,
Saa maae man lukke Lystens Dye.

Den visse Slutning, som af Tiden trækkes kand,
Er, at den sætter fast en Tour til Dødens Land:
Paa Tidens Skue-Plads naar Livets Act er spillet,
Saa endes Scenen med det Bud at rejse bort,
Alt Ordre færdig er, paa Evigheden stillet,
Her er ey længer Tid og Sted paa Verdens Ort;
Til Aanders Verden Sielen flytter,
Og Tid med Evighed ombytter.

O en Lyksalig! som har taget Tid i Agt,
Og ved dens Korthed lærdt at staae i Naadens Pagt,
Forventet Dødens Bud det viffeste af Tiden,
Og hentet Livsens Strøm af Livets Kilde-Spring,
En Verden bliver Ham i al sin Storhed liden,
Og derfor stuer an det sidste Dødens Sting
Med en Frimodig Aand, ey gruer,
Naar Tid med sidste Ende truer.

Saa tænkte denne Stiel, som nu indhimlet er,
Der Tidens Korthed og os Dødens Vished lær:
I Dydens egen Eng, der Hendes Blomster spiret,
Hun vorte immer op i Naadens Paradiis,
Da en Sagtmodig Aand det yndig Lebnet ziret,
Og viiste, at Hun sadt paa Naadens Gaver Priis;
Den Sandhed, Hendes Bandel, sætter,
Der ærens Krands til Løn nu fletter.

See! Tidens Korthed og det visse Dødens Bud
Var idel Kierlighed for denne Himmel-Brud;
O søde Øjeblik! da Hun i Jesu Arme
Sig kaster ind og saae, at Tiden Ende var;
O Himmelst' Følelser! da Hun Livsalig Darme
Af Aandens Jld modtog, at blive til et Par
Med sin Udvalgte paa hans Throne,
At sidde med en æres Krone.

Og Siel! da Du Dit Reys-Bud modtog
 Til arens Himmel-Slot at holde Dit Indtog,
 Da lærde Du at see Guds Kierligheders Hylde,
 Der havde allerede' bestemt Din Kronings-Dag
 For Dig saa tidligen til Wrens Dronning hylde,
 At Du kund' nyde de Vellysters fulde Smag,
 Hvis Iod! Fornemmelser du kiendte,
 Der Himmel-Lyst i Dig optendte.

Men see! Din Tid saa kort, Din Død saa hastigen
 For Dig vel listig, men heel bitter for Din Ven:
 Ach, Dyeblik hvor tungt! da Tid for Dig var Ende,
 Men den for Ham begyndte til dybe Hierte-Saar:
 At nu et glædes Lys det andet monne tænde,
 Saa gik det større ud, det mindre mangen Taar
 Vil kryste af Hans Bryst at flue
 I det, Dig som Hans deylig Due.

Ja meer! naar Fromheds Rod sin Green alt visnet seer,
 Og ved dens Indighed sig ey kand glæde meer;
 En Indighed, som har indtaget Faders Hierte
 Saa høyt, at Kierlighed Hans Sorg formeerer nu,
 En Dyd! hvis Mage er beknydt med samme Smerte,
 Naar Din Duingiengelse Hun kommer blot ihu;
 Et Navn, som sørgend' Venner krænker,
 Naar paa Dit ædle Sind de tænker.

O! Kierligheders Alt! lad af dit Naades Bynst
 Til saaret halve Siel, bedrovet Fader, Trost;
 Veed Forestillelser i Sorg-beklemte Hierter
 Udaf den Glæde, Du alt Hende skienket har,
 Der kand forlindre hos en Vegte-Ben de Smerter,
 Som Ithukommelse af Evende efterlær,
 At Begge blier hans Roses Krone
 Paa Christi Dag for Wrens Throne.

